

شاعران و مؤرخان

در مورد سیفی متا سفانه، ورخین و تذکره نویسان کمتر
توجه کرده اند، اما خوشبختانه در نوشته خود ش مطالبی

سیفی

در شرح حال او دیده می شود.

سیف بن محمد بن یعقوب مشهور به سیفی در شهر هرات بدنیا آمد. سال تولد او ۶۸۱ - ۱۲۸۲ بود. محمد اعوم متداول وقت خودش را بطور عموم و ادبیات فارسی و عربی را مخصوصاً یاد گرفت. این مطالب از نقل قول های زیادی که در اثر او دیده می شود بخوبی واضح میگردد. سیفی در شاعری نیز مهارت داشت. پدر بار ملک فخر الدین کورت (متوفی ۷۰۶) بکمک استاد خود حکیم سعد الدین منجم غوری راه یافت. ۸۰ قصیده و ۱۵۰ قطعه کوچک در مدح ملک سروده و قتی دانشمند بهادر بامر الجایتو، خدا بنده، شهر هرات را محاصره کرد و ملک فخر الدین آنچرا را به جمال الدین محمد سام گذاشت، سیفی در هرات ماند. درین وقت سیفی مثنوی بزرگی بنام سیف نامه ساخت. این مثنوی هزار بیت داشت و بر و ش شاهنامه فردوسی سروده شده بود. درین مثنوی سیفی شجاعت جمال الدین محمد سام را مقابل دانشمند و پسر او باجوستوده. این مثنوی از دیک بود بقیمت جان شاعر تمام شود زیرا وقتی شهر هرات فتح شد و جمال الدین را اسیر کردند سیفی نیز با او با سارت رفت. سیفی را زدند و بد شمنی مغولها متهمش ساختند. سا منامه دلیل اثبات جرم بود زیرا در آنجا باجو و پد رشن بنا بر حمله بر شهر هرات تقبیح شده بودند. با این گناه امر کردند سیفی را بقتل برسانند اما او. عذر خواست و وعده داد که بعد ازین با مغولها وفادار باشد.